



# ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที่ 22 เดือนมีนาคม พ.ศ.2561 หน้า 15 มูลค่าข่าว 429,195.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>



## อภีษัตริย์ครู **‘นฤมล แก้วสัมฤทธิ์’** หญิงแกร่งหนึ่งเดียวแห่งบ้านกรูโบ

**“**การสอนเด็กเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก และครูต้องไม่เปิดช่องให้เด็กได้ทำผิด ถ้าเปิดช่องให้เด็กทำผิดได้ นั่นเป็นความผิดของครูที่ดูแลเด็กไม่ดีพอ”

บทสัมภาษณ์ครั้งล่าสุดท้าย เมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2561 ของ **ครูนฤมล แก้วสัมฤทธิ์** หรือ **“ครูเจี๊ยบ”** ครูรางวัล **“คุณากร”** ประจำปี 2560 จากมูลนิธิรางวัลสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ก่อนสิ้นลมหายใจเมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2561 ด้วยอาการหัวใจล้มเหลว และเจ็บป่วยจากโรคต่อมน้ำเหลืองอุดตันที่รักษามานาน แต่ยังคงยืนหยัดเป็นครูในศูนย์การเรียนรู้ชุมชนชาวไทยภูเขา **“แม่ฟ้าหลวง”** บ้านกรูโบ ต.แม่เงิน อ.อุ้มผาง จ.ตาก

กว่า 20 ปี ของการเป็นครูเพียงคนเดียวในศูนย์การเรียนรู้ชุมชนชาวไทยภูเขา บ้านกรูโบ ที่ครูเจี๊ยบทำหน้าที่ดูแลช่วยเหลือพัฒนาชุมชน ควบคู่ไปกับการสอนหนังสือให้กับเด็กตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงประถมศึกษาปีที่ 6 เพียงลำพังในชุมชนกะเหรี่ยงหมู่บ้านสุดท้ายที่อยู่ลึกที่สุดในเขตพื้นที่ของผืนป่ามรดกโลกทุ่งใหญ่นเรศวร

“ทุกวันนี้ถ้าเป็นหน้าฝนต้องใช้เวลาเดินทางออกไป 3 วันกว่าจะถึงถนนตา แรกๆ ที่มาอยู่ ต้องทำทุกอย่างทั้งการสอนหนังสือ และเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ตรวจเชื่อมอาสาเรีย วัดความดัน จ่ายยาให้กับชาวบ้าน จนกระทั่งเริ่มมีสุขภาพดีขึ้นในพื้นที่เมื่อสัก 5-6 ปีมาแล้ว” ครูเจี๊ยบเล่า

การใช้ชีวิตเพียงลำพังไม่ปราศกับการทำหน้าที่ **“ครู”** ที่ไม่ได้หยุดแค่การสอนหนังสือและมอบวิชาความรู้ให้กับเด็กๆ แต่ **“ครูเจี๊ยบ”** ยังมุ่งมั่นที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนแห่งนี้ไปพร้อมๆ กัน ทั้งการสร้างงานสร้างอาชีพจากฝีมือการทอผ้าที่สวยงามของชาวกะเหรี่ยง การหาหนทางเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรต่างๆ เช่น การแปรรูปพริกแห้งให้มีราคาที่ดีขึ้น ฯลฯ ควบคู่ไปกับการปลูกฝังให้เด็กๆ รักและหวงแหนผืนแผ่นดินบ้านเกิด รักแผ่นดินไทย ซึ่งทั้งหมดนี้เกิดจากแรงกายแรงใจของผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียวที่มีหัวใจเด็ดเดี่ยวเต็มไปด้วยความเสียสละและความอุทิศ เพราะความมั่นสัญญาว่าจะดูแลและไม่ละทิ้งเด็กภูเขาชาวไทยที่มีต่อสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

**“**ชาวบ้านที่อยู่ในชุมชนที่ห่างไกลอย่างที่บ้านกรูโบจะมองว่าครูเป็นตัวแทนของในหลวง ดังนั้นหากความเหน็ดเหนื่อยของตนเองเพียง 1 คน สามารถทำให้คนอื่นหลายคนได้รับโอกาสและมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ก็เป็นสิ่งสมควรทำเพื่อประเทศชาติเปรียบเสมือนในหลวงรัชกาลที่ 9 ที่ทรงเสียสละ ทรงงานหนักเพื่อคนไทยอีก 60 ล้านคน ได้อยู่ดีมีสุข ทอดผ้า เลี้ยงหมู ปลูกผักปลอดสาร อนาคตข้าว ปลูกป่าสร้างรายได้ ทำทั้งหมด ทำยังไงก็ได้ให้ชาวบ้านเขาอยู่ได้โดยไม่ต้องไปกรุงเทพฯ ในโรงเรียนก็มีแปลงตัวอย่างให้เด็กๆ ได้หัดปลูกผัก ถามว่าเหนื่อยกว่า

เดิมใหม่ ไม่ได้คิดถึงตรงนั้น อะไรที่มันเป็นประโยชน์ทำทุกอย่าง คิดถึงประโยชน์ส่วนรวมของคนในชุมชนและเด็กๆ ไว้ก่อน ดังคำสอนของในหลวงรัชกาลที่ 9 ว่าเมื่อทำงานอย่าหยิบยกเอาความขาดแคลนมาเป็นข้ออ้าง แต่ให้ทำบนความขาดแคลนให้ดีที่สุด นี่คือหลักคิดที่ครูยึดถือและปฏิบัติตามมาโดยตลอด” ครูเจี๊ยะเล่าถึงงานที่ทำนอกเหนือไปจากการสอนหนังสือเด็กๆ กว่า 57 คน

แม้ว่า “บ้านกรูโบ” จะเป็นชุมชนสุดท้ายที่ลึกและห่างไกลจากอำเภออุ้มผางมากที่สุด ด้วยรถยนต์ทั้งทางดำและทางฝุ่นรวมกันมากกว่า 90 กิโลเมตร และห่างไกลชนิดที่เรียกว่าหลายคนไม่เคยได้ออกไปไกลจนถึง อ.อุ้มผาง และตัว จ.ตาก หลายคนยังอาจไม่เคยเห็น ไกลจนชนิดที่เรียกว่าการศึกษาอาจไม่จำเป็นสำหรับพวกเขาเสียด้วยซ้ำ แต่ “ครูเจี๊ยะ” ก็ยังมุ่งมั่นที่จะพยายามหยิบยื่นโอกาสทางการศึกษา และผลักดันให้ลูกศิษย์ทุกคนได้ออกไปเปิดโลกกว้างทางการเรียนรู้ให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ด้วยทุกวิถีทางที่จะทำได้

“เด็กๆ ที่นี่เราไม่เน้นเรื่องความเก่ง แต่เราเน้นเรื่องของการเป็นคนดี เพราะวันนี้ในการจัดการเรียนการสอนหรือหลักสูตรเรามากจะไม่เน้นคนดี เน้นแต่คนเก่ง แม้ว่าความเก่งจะใช้ประโยชน์ได้จริง แต่ถ้าเก่งแล้วไม่ดีหรือเก่งแล้วโกงจะมีประโยชน์อะไร แต่สิ่งที่สำคัญคือเขาต้องรู้ว่าตัวเองว่าเขาเป็นคนไทยไม่ใช่อะไรกะเหรี่ยง กะเหรี่ยงมันเป็นแค่เชื้อชาติเฉยๆ แต่ทุกคนเป็นคนไทย และความรู้ที่เขาได้รับถ้าเกิดเขาไม่เรียนต่อเขาก็จะอยู่ในสังคมได้โดยไม่ถูกใครมาหลอกลวง เพราะคนที่มีความรู้เขาจะไม่ถูกหลอก”

**ส**วนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็ก 60 คนซึ่งมีตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงประถมศึกษาปีที่ 6 นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ครูเพียงคนเดียวจะทำได้ โดย “ครูเจี๊ยะ” เล่าให้ฟังว่าต้องใช้วิธีที่ดูแลน้อง แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละคนในการดูแลส่วนต่างๆ ของโรงเรียน ในการสอนก็จะให้พี่ชั้น ป.6 ช่วยดูแลน้องอนุบาลในเรื่องต่างๆ แม้กระทั่งการจับมือหัดเขียนหัดอ่านในบางวิชานั้นก็จะใช้วิธีการเรียนรวมกัน เช่นวิทยาศาสตร์ก็จะใช้ใบงานให้พี่พาน้องไปทำงาน ออกไปค้นหาคำตอบต่างๆ นอกห้องเรียน ที่นอกจากจะได้ความสนุกแล้ว ยังช่วยสร้างความรักสามัคคีเกิดขึ้นกับลูกๆ ของ “ครูเจี๊ยะ” ทุกคนในโรงเรียนแห่งนี้

“ทุกวันนี้จะสอนให้เด็กรักพ่อรักแม่ รักครอบครัว รักเพื่อนพี่น้อง รักชุมชน รู้จักความรับผิดชอบ ดูแลพ่อแม่และครอบครัวตัวเองได้ ไม่เน้นความเก่ง พยายามปลูกฝังให้ลูกศิษย์รักชุมชนของตนเอง เมื่อเขาเรียนจบเขาจะรักบ้านเกิดไม่ทิ้งถิ่นของ

ตนเอง” ครูเจี๊ยะอธิบายถึงจุดมุ่งหมายในการสอนเด็กๆ

**น.ส.พรณิภา บำเพ็ญรุ่งโรจน์** ศิษย์เก่าที่เรียนจบปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และกลับมาเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านหม่องก๊วะ เล่าถึงโอกาสและแรงบันดาลใจที่ได้รับจาก “แม่เจี๊ยะ” ว่า โค้ชขึ้นมาก็เห็นว่าแม่อยู่กับเด็กๆ และชาวบ้านทุกคนมาตลอด และกว่าที่จะเรียนจบได้ทั้งแม่และหนูต้องร้องไห้กันหลายครั้งเพราะไม่มีเงิน ถึงแม้จะได้รับทุนการศึกษาแต่ก็ไม่เพียงพอ แม่เจี๊ยะต้องไปยืมเงินเพื่อนมาช่วยส่งให้หนูเรียนจนจบ และในระหว่างเรียนหนังสือ แม่จะคอยบอกเสมอว่า ถ้าได้ดีแล้วให้กลับมาพัฒนาบ้านเกิดของเรา สำหรับแม่เจี๊ยะแล้วประทับใจทุกเรื่องทั้งเรื่องของความเสียสละ แข็งแกร่งอดทน และเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้อยากกลับมาเป็นครูเพื่อช่วยเหลือคนในชุมชน

ครูเจี๊ยะให้สัมภาษณ์ครั้งสุดท้ายถึงบทบาทของความเป็นครูผู้ดูแลเด็กเยาวชนในพื้นที่ห่างไกลว่า “สิ่งสำคัญของอาชีพครูคือต้องมีหัวใจของความเป็นครู ต้องมีความตั้งใจ มีศีลธรรม และคุณธรรมมากกว่าการหารายได้จากเด็ก”

สำหรับการพัฒนาศักยภาพของครูในพื้นที่ห่างไกลตามร่าง พ.ร.บ.กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา ครูเจี๊ยะมองว่าครูในพื้นที่ห่างไกลมีสื่อการสอนน้อย หนังสือน้อย หาตัวอย่างมาใช้อธิบายให้เด็กยาก จึงต้องขอรับงบประมาณสนับสนุนซื้อสื่อการสอนจากภายนอก ครูต้องคอยค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อให้เด็กได้เข้าใจ เช่น การสอนเรื่องอาชีพ ซึ่งเด็กคุ้นเคยกับการทำไร่ทำสวนของพ่อแม่ ก็พยายามให้เขาเห็นช่องทางใหม่ๆ ให้ลองปลูกผัก เลี้ยงหมู เพื่อให้เด็กทำได้ ซึ่งการทำงานในพื้นที่ห่างไกลมองเห็นความสำเร็จยาก เช่น การสนับสนุนให้ชุมชนมีอาชีพแต่ติดเรื่องการขนส่ง ครูก็ต้องฝึกคนในชุมชนให้เป็นตัวแทนในการขนส่ง ต้องช่วยคิดจนสุดทาง

นอกจากนี้การฝึกเรื่องการบริหารจัดการนักเรียนและการสอนเด็กเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก ครูต้องไม่เปิดช่องให้เด็กได้ทำผิด ถ้าเปิดช่องให้เด็กทำผิดได้ นั่นเป็นความผิดของครูที่ดูแลเด็กไม่ดีพอ การฝึกคนครูจะเน้นเรื่องระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ 40% เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของความเป็นคน จากนั้นจะสอนวิชาการ 30% และการเล่น 30%

วันนี้ “ครูณมล แก้วสัมฤทธิ์” ได้ลาจากไปด้วยวัย 53 ปี กับระยะเวลายาวนานที่ทำงานให้กับเด็กๆ และชุมชนกลางผืนป่ามรดกโลกแห่งนี้ ซึ่งอุดมการณ์ของความเป็นครูที่ยึดมั่นทุ่มเทไม่เคยจางหายไปจากใจของคนบ้านกรูโบ

**ภมรศรี แดงชัย**